Pregaria.cat

Entrada

Dones per la Terra

Per MartaF el dc., 10/03/2021 - 08:00

«Feu a miques la seva exaltació per mans d'una dona.» (Judit 9:10)

El 8 de març és el Dia Internacional de les Dones. Fem que sigui una pregària d'homenatge a la lluita incansable de totes les activistes pel medi ambient, valentes, incombustibles i pioneres en un món d'homes però, sobretot, referents en ecofeminisme, democràcia i drets humans. Perquè cada dona és una ciutat fortificada contra un món governat pels prejudicis de la ignorància. Tan forta com Rut i tan heroica com Judit. Per exemple, Wangari Maathai.

Ella va néixer el 1940 al país que pren el nom del mont Kenya: el cim més alt de la nació i el segon de l'Àfrica, que significa 'muntanya lluminosa'. D'ètnia kikuyu i de religió catòlica, va ser la primera dona catedràtica i, també, la primera africana i la primera ambientalista a rebre el Premi Nobel de la Pau, l'any 2004. Biòloga, ecologista i activista política, el 1977 va fundar el *Green Belt Movement*, amb el qual animava les dones a recol·lectar llavors dels arbres originaris de la zona per crear-ne vivers i, després, plantar-ne els arbres. I així, aquest cinturó verd es va convertir en un moviment per empoderar les dones i, alhora, per combatre la deforestació, l'erosió i la sequera. El seu llegat avui són 40 milions d'arbres plantats per tot l'Àfrica i més de 3.000 vivers atesos per 35.000 dones. D'aquí li ve el sobrenom de *Tree Woman* o Dona Arbre. Tanmateix, és una de tantes dones imprescindibles que coneixem massa poc, malgrat tot el que es va significar pels drets humans i en contra de l'especulació de la terra i la destrucció dels boscos. També es va oposar a la construcció d'una torre al parc Uhuru de Nairobi, va promoure l'alliberament de presos polítics, va lluitar contra la corrupció i va reinvidicar eleccions justes. Empresonada i perseguida, la por no la va aturar perquè amb el llapis de la fe va voler pintar un futur més verd i més lliure. Wangari Maathai va morir fa deu anys, però a mi m'inspira cada dia per atrapar la dona que vull ser, amb les mànigues arremangades d'espigolar el camp, com feia Rut, perquè, com diu un proverbi kikuyu: «Treballar el camp és dur, però més dura és la fam». I mentre l'Àfrica batega amb el llenguatge ancestral de la natura i la veritat, nosaltres tenim els llavis ressecs i tallats per tantes mentides que només fan fressa.

En canvi, Jesús s'armaria de silenci i caminaria sense paraules amb totes les dones i totes les veus que es planten i s'estripen el cor per la Terra: «Fins que cavis un forat, hi plantis un arbre, el reguis i el facis sobreviure, no has fet res. Només estàs parlant (Wangari Maathai)».